ECLI:LV:AT:2025:0926.A420206722.18.L

Lieta Nr. A420206722, SKA-831/2025

Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts

RĪCĪBAS SĒDES LĒMUMS

Rīgā 2025.gada 26.septembrī

[1] Senātā saņemta pieteicēja /Persona A/ kasācijas sūdzība par Administratīvās apgabaltiesas 2025.gada 4.jūlija spriedumu, ar kuru noraidīts /Persona A/ pieteikums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /Persona A/ tiktu izmaksāta atlīdzība no Ārstniecības riska fonda par viņa tēva /Persona B/ dzīvībai un veselībai nodarīto kaitējumu. Veselības ministrija ar 2022.gada 24.aprīļa lēmumu Nr. 01-23.3/2106, atstājot negrozītu Veselības inspekcijas lēmumu, atteicās izmaksāt pieprasīto atlīdzību.

Apgabaltiesa atzina, ka Veselības inspekcijas apelācijas sūdzībā par pirmās instances tiesas spriedumu, ar kuru pieteikums tika apmierināts, ietvertie argumenti ir pamatoti. Apgabaltiesa konstatēja, ka nav pamata secināt, ka pacientam būtu bijis laikus nediagnosticēts un neārstēts žultsceļu nosprostojums, kuru būtu bijis iespējams novērst ar ķirurģisku iejaukšanos.

[2] Pieteicējs kasācijas sūdzībā norāda, ka apgabaltiesas spriedums pieteicējam ir nelabvēlīgs tāpēc, ka apgabaltiesa pārsūdzētajā spriedumā, ievērojot inspekcijas apelācijas sūdzības saturu, vērtējusi tikai to ārstniecības procesu, kas norisinājies SIA „/Nosaukums A/” (turpmāk – /Nosaukums A/ slimnīca), neizvērtējot pēc tam sekojošo ārstniecības procesu, kas norisinājās SIA „/Nosaukums B/” (turpmāk – /Nosaukums B/ slimnīca). Lai arī pieteicējs nepārsūdzēja sev labvēlīgo pirmās instances tiesas spriedumu, apgabaltiesai bija jāvērtē visi lietas apstākļi, ne tikai tie, kas saistās ar atbildētājas apelācijas sūdzību. Šī apgabaltiesas kļūda varēja ietekmēt lietas iznākumu. Piemēram, no pacientam izsniegtā izraksta-epikrīzes par ārstēšanos /Nosaukums A/ slimnīcā nav iespējams izdarīt nepārprotamus secinājumus par to, tieši kādas rekomendācijas ir tikušas sniegtas pacientam, ņemot vērā svītrotos un pārrakstītos rekomendācijas ierakstus. Tādējādi apgabaltiesa nav ievērojusi objektīvās izmeklēšanas principu un nonākusi pie nepareizas Pacientu tiesību likuma 16.panta un Ministru kabineta 2013.gada 5.novembra noteikumu Nr. 1268 „Ārstniecības riska fonda darbības noteikumi” 12.punkta interpretācijas.

Senatoru kolēģija konstatē, ka pieteicējs nav sniedzis nevienu tādu argumentu, kas pamatotu, ka ārstniecības procesa /Nosaukums B/ slimnīcā neizvērtēšana pārsūdzētajā spriedumā būtu ietekmējusi lietas iznākumu. Pieteicēja norāde par neskaidrībām pacientam izsniegtajā izrakstā-epikrīzē attiecas uz ārstniecības procesu /Nosaukums A/ slimnīcā, nevis /Nosaukums B/ slimnīcā. Turklāt apgabaltiesa pārsūdzētajā spriedumā ir vērtējusi izraksta-epikrīzes saturu (*pārsūdzētā sprieduma 18.punkts*).

Ievērojot minēto, pieteicēja argumenti nerada šaubas par pārsūdzētā sprieduma tiesiskumu. Izskatāmajai lietai nav arī nozīmes judikatūras veidošanā.

[3] Pieteicējs kasācijas sūdzībā uzsver, ka apgabaltiesa bez pienācīga pamatojuma ir devusi priekšroku eksperta atzinumam, ignorējot liecinieces – infektoloģes hepatoloģes /Persona C/ liecību, kas būtiski atšķīrās no eksperta atzinuma secinājumiem.

Senatoru kolēģija, pārbaudot pārsūdzēto spriedumu, konstatē, ka pieteicēja arguments nav pamatots. Apgabaltiesa pārsūdzētajā spriedumā ir veikusi detalizētu izvērtējumu /Persona C/ liecībai kopsakarā ar eksperta atzinuma secinājumiem. Apgabaltiesa ir pamatojusi, ka sprieduma secinājumus balstījusi uz eksperta atzinumu tādēļ, ka /Persona C/ liecībā bija nevis ziņas par faktiem, bet vērtējums par lietas apstākļiem, kas nav liecinieka uzdevums. Liecinieka uzdevums ir sniegt atbildes par lietā noskaidrojamiem faktiem. Turklāt apgabaltiesa norādīja, ka /Persona C/ rīcībā nav bijuši visi medicīnas dokumenti. Līdz ar to lieciniecei nav bijusi iespēja un nepieciešamība padziļināti izpētīt visus medicīniskos dokumentus (*pārsūdzētā sprieduma 15.punkts*). Rezultātā apgabaltiesa atzina, ka /Persona C/ liecība nevar būt par pierādījumu lietā.

Senatoru kolēģija konstatē, ka apgabaltiesa ir pienācīgi novērtējusi pierādījuma saturu un atspoguļojusi apsvērumus par to, kādēļ tas nevar kalpot faktu pierādīšanai.

[4] Pieteicējs kasācijas sūdzībā plaši argumentē, ka apgabaltiesa nav ievērojusi pierādījumu vērtēšanas noteikumus, ir selektīvi, nepilnīgi, neloģiski vērtējusi pierādījumus.

Lai arī pieteicējs norāda, ka apgabaltiesa nav vērtējusi visus būtiskos pierādījumus, pārējā argumentācija par to neliecina. Būtībā pieteicējs norāda uz to, ka tiesai tās vērtējumā par pierādījumiem vajadzēja ņemt vērā vēl kādus aspektus un izdarīt vēl kādus apsvērumus, kas būtu labvēlīgi pieteicējam. Tātad pieteicējs iebilst pierādījumu novērtējumam pēc būtības.

Ievērojot Administratīvā procesa likuma 325.pantu, pierādījumu pārvērtēšana nav kasācijas instances tiesas kompetencē. Kasācijas sūdzība, kas ir vērsta uz pierādījumu pārvērtēšanu, ir nepieļaujama atbilstoši Administratīvā procesa likuma 338.^{1}panta pirmajai daļai.

[5] Ņemot vērā minēto, kasācijas sūdzība daļā neatbilst Administratīvā procesa likuma 325.–328.panta prasībām, jo tajā nav pamatots, kādus procesuālo un materiālo tiesību normu pārkāpumus tiesa pieļāvusi, bet tā ir vērsta uz pierādījumu pārvērtēšanu. Pārējā dāļā kasācijas sūdzība nerada šaubas par pārsūdzētā sprieduma tiesiskumu, turklāt argumentācija neskar tādus tiesību jautājumus, kuriem būtu nozīme judikatūras veidošanā. Tas ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 338.panta otro daļu un 338.^{1}panta pirmo daļu un otrās daļas 2.punktu, senatoru kolēģija

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar /Persona A/ kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2025.gada 4.jūlija spriedumu.

Lēmums nav pārsūdzams.

Senatore R. Vīduša Senators E. Darapoļskis Senatore I. Meldere